

Nørstoft Skole

Grenaa i januar 2000.

P.K. Poulsen.

Ja, sådan hed engang en skole.

Den lå 1 km vest for Djeld i Sevel sogn.

Jeg blev fornærmet på Geodætisk Institut forleden, da jeg ledte efter Nørstoft på et kort fra 1936. Kendte de mon ikke denne mindeværdige skole, hvor lærer Th. Sørensen og lærerinde Sidsel Svendsen i mange år satte dagsordenen?

Det var der til gengæld mange hundrede børn med tilhørende familier, der gjorde. Min egen familie i Djeld leverede 6 kundskabshungrende rollinger.

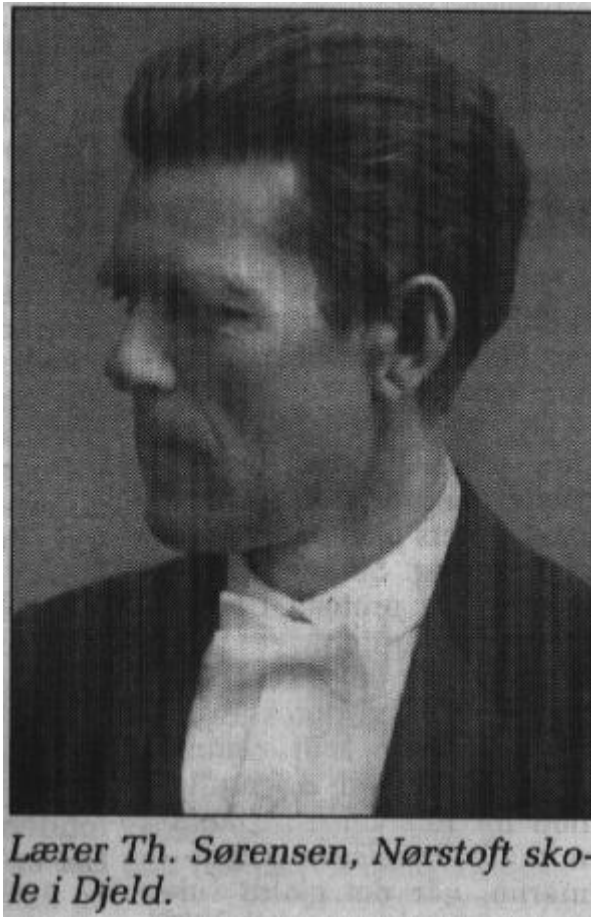
Nørstoft skole udgjorde i den tid en stor del af verden, og vi skylder den meget, tør jeg sige. Men det er Geodætisk Institut selvfølgelig ligeglad med.

Det var dog ikke blot lærerne, der knyttede en til skolen. F.eks. var jeg glad for en af pigerne. Hun hed Ellen. Jeg kiggede nøje på hende, når jeg kunne komme til det. Måske lidt for nøje! Jeg var nærsynet, og briller kom ikke rigtig på tale. En dag udbrød hun: Do er jo tovli atter mæ! jeg benægtede. Andet var der ikke at gøre. Jeg blev så lidt mere forsigtig. Det er jeg stadigvæk. Selvfølgelig sværmede jeg også lidt for den nydelige lærerinde. Sommetider kom hun om morgenen og tørrede bordene af lige inden timen. Så gik hun og nynnede imens. Jeg kiggede stjålent op. Hun smilede. Dagen var reddet.

Hun listede lærdomme ind i vore hoveder på en blid og stilfærdig måde. Sådan husker jeg det i allefald. Så stille der kunne være i skolestuen. Særlig forsommer husker man. Pigerne i deres fine kjoler, der skulle vises frem. Solen bagte. Fluerne summede i de store vinduer. Lærerinden så ud over den lille skare. Måske kedede vi os en smule. Så siger jeg tak for det. Fornylig hørte jeg i radioen en lærer holde foredrag om, at det ikke måtte være kedeligt at gå i skole. Ham ville jeg nødig have haft som lærer.

Måske kedede Sidsel Svendsen sig, uden at vi vidste det. Hun giftede sig senere med en gårdmand og holdt op som lærerinde. Det kunne vi ikke forstå. Vores verdensbillede fik sig nogle ridser i lakken.

Jeg har glædet mig til at opsøge hende, og sige hende tak, fordi hun var, som hun var. Fik det aldrig gjort. Sådan er livet. Nu er hun død.

Lærer Th. Sørensen, Nørstoft skole i Djeld.

Lærer Th. Sørensen tog imod os, da hjernerne var blevet lidt mere videbegærlige. Han spiste Delfol. Det var spændende og misundelsesværdigt. En halv ad gangen. Han knækkede dem ved at sætte dem i klemme mellem æskens kant og låget. Han lugtede altså af Delfol. Hvad vi andre lugtede af, ved jeg ikke, men det var ikke Delfol. Hans stile og genfortællinger rummede tit noget om hygiejne. Der har nok været en grund.

Da jeg tjente i Møgelvang som elleveårig, kom jeg lige fra stalden i rasende fart cyklede til skolen. Det var forståeligt, at Th. Sørensen tog en Delfol, idet jeg stod oppe ved pulten og skrev af efter tavlen, eftersom jeg var nærsynet.

Min husbond hed Karl. Min madmor hed Anna. De skulle som andre unge gårdfolk ud om aftenen en gang imellem. De betroede mig meget trods min unge alder og mente, at når jeg sad i køkkenet og læste lektier, kunne jeg vel også være barnepige.

Jeg faldt tit i søvn med hovedet ned i bøgerne. Det gik ud over lektielæsningen. Når jeg blev hørt dagen efter, kneb det. Min bror Søren sad ved min side og Villads Christensen bag mig. De ville gerne hjælpe, men den gik ikke. Eftersidning var dræbende, men gav gode resultater. En side i geografibogen med Ruslands næringsveje, skove, floder og pelsavl sidder endnu fast på nethinden. Så kom lærer Sørensen ind efter en time og var så venlig, som havde han fortrudt. Men det med eftersidning kunne husbond ikke forstå. Det måtte betyde, at jeg var doven. Det

hændte også, at det var cyklen, der drillede. En punktering f.eks. på de dårlige grusveje. Det gav også sommetider en eftersidning og sen hjemkomst.

Lærer Sørensen havde lidt af den samme takt som Sidsel Svendsen. Det opdagede jeg engang, da jeg fornærmede vores vejmand ved uden omtanke at sige: Godaw russer!

Han hed Andersen, men det andet navn havde sat sig fast. Jeg troede, at vi var gode venner, for når jeg med stiv vogn og to flotte heste kørte til Djeld for at handle, standsede han mig og bad så mindeligt om et æg for sin syge mave. Det havde doktoren anbefalet. Jeg forbarmede mig over ham med fare for, at det blev opdaget. Det gjorde det ikke. Han knækkede ægget på vognhjulet og hældte det ned i halsen.

Alligevel beklagede »russeren« min morgenhilsen til lærer Sørensen. Denne holdt i den anledning en tale til hele klassen om høflighed og gode manerer. Jeg vidste, hvad han sigtede til, men han gjorde det så taktfuldt, at de andre ikke blev klar over det. - Ikke før jeg selv pralede med det.

En dag, vi spillede rundbold i skolegården, blev jeg så ivrig, at jeg skød genvej ved at løbe ind mellem lærerens ben. Jeg forfejlede afstanden, og han blev ufrivillig rytter på min ryg et par meter. De fleste af hans elever husker ham som stilfuldheden selv og kan nok regne ud, hvor ærgerlig han blev.

Lærer Sørensen havde høns. Jeg bildte mig ind, at de var glade for mig. Det gik sådan til. Min madmor fabrikerede selv pølsen. Jeg cyklede med dem til røgeriet nord for Sevel. De smagte ikke godt, da de kom hjem. Husbond og pigen drillede Anna. Godmodigt, tror jeg nok. Alligevel brast hun i gråd. Vismanden siger jo, at kvindetårer er den stærkeste magt i verden. Jeg lod mig i alle fald overvinde og sagde, at jeg godt kunne lide pølserne. Hun klarede op i et smil og sagde, at så havde hun pålæg til mine skolemadder. Jeg sad i saksen.

I spisefrikvarteret ilede jeg om til hønsene. De så ud, som havde de gået og ventet på mit besøg hele dagen. Jeg ved ikke, om lærer Sørensen så det. Han så betydelig mere, end vi regnede med. Det opdagede man hen ad vejen.

Hvis der var optræk til mobning henne ved de yderst primitive toiletter, opdagede han det hurtigt. Det kunne jo ofte være en fordel.

Der er tusind ting at fortælle. Om udflugt til Silkeborg. Om dengang læreren nægtede at lave udflugt, fordi vi året forinden ikke havde sagt tak for i dag! Om Solvejgs flotte fletninger. Om at han lærte os punkdighed, og hvordan man banker på en dør. Om en handelsrejsende, der diskuterede med lærer Sørensen ude i forgangen, mens vi blev højrøstede. Da han kom tilbage i klassen, var han så forbitret, at den nærmeste fik et par dask. Det husker jeg, fordi det var mig til trods for, at jeg for en gangs skyld havde siddet musestille. Om hans humoristiske sans og meget andet - men det må vente til en anden god gang.

Jo, Sidsel Svendsen og Th. Sørensen vil altid huskes med stor respekt og taknemmelighed.